

Noveller

Cederberg, Björn,

59 C Br.

M

Par.
Sv.
(Par.)
0

NOVELLER

AF

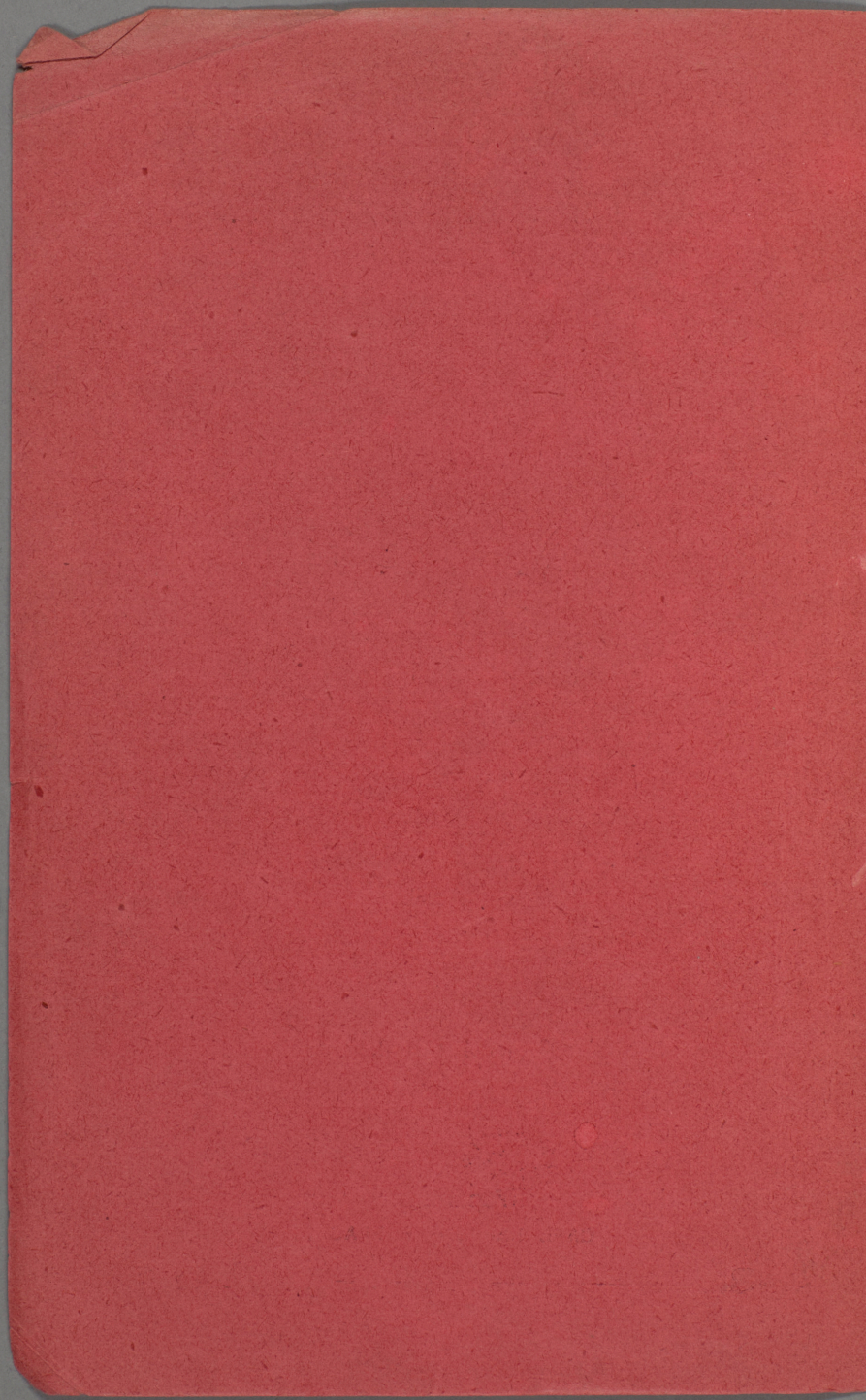
BJÖRN CEDERBERG

PRIS 50 ÖRE.

STOCKHOLM
CARL LARSONS FÖRLAG.

45/345

NOVELLER

AF

BJÖRN CEDERBERG

STOCKHOLM
CARL LARSONS FÖRLAG

NOVELLER

BJÖRN CEDERBERG

STOCKHOLM 1907
SAM. RUMSTEDTS BOKTR. A. B.

„Masen“.

En beväringshistoria.

Ett hundra sexton var hans nummer, »Mas» var han ock kock — blef han, då han som beväring skulle tjäna kunglig majestät och kronan.

Ogenerad var han äfven i sina göranden och låtanden, och befälet fäste han sig inte mycket vid.

Han var sin egen man, en sannskyldig Sven Dufva-typ.

När man drabbade samman de olika vapnen emellan därute på Gärdet, då låg »Masen» i solgasset på kökets zinktak och »spottade långt», och orerade som så, allt under det hans hederliga, rättframma ansigtet som en sol: »den som nu fick vara med, oj, hvad dom skulle få stryk». Och så bultade han med sina bastanta klackar

och sina väldiga näfvar omhvertannat i zinktaket, så att Korpralen därinne, som stod och »rutade smör» trodde att huset skulle ramla.

Låt bli det där, »Mas,» röt han i takluckan. Men Masen hörde inte på det örat, utan skrek, alldeles oberörd af befälets kommando: »oj! Den som vore med, tänk hva' dom skulle få stryk!

«Och vore det riktigt» menade han, »då gaf jag murarearbetet f-n, och gaf dom riktigt på pelsen».

»Ser du», sade han, »jag är egentligen född försent, jag skulle ha varit med på Carl XII:tes tid, då var det besked med folk; då kunde man klappa om folk, så att det var lust och glädje åt det. Nu är det — bara granna mesar i den här krigshären. Och en så'n där som jag ska stå och koka kaffe och skifva fläsk och se ut som en flottig kokbok, fy fan!

Och så lade Masen in en mullbänk, som kunde ha räckt till för hela lifkompagniet, dit han, lång som en obelisk och bred i ryggen, som ett plank, hörde.

I exercishuset högg han sönder alla sablar, och linorna knäckte han, som om

de varit af spindelväf. »Hästen» slet han skinnet af på ändalykten, ty längre kom han inte, tung och ovig, som han var.

Men gälde det att stå i den värsta hettan framför ångpannan, eller midt i de heta ångorna från kaffet, som han med en stor stålskopa hällde opp, då var Masen i sitt esse och visste hvad han gjorde.

Han stod då så lugn, som en filbunke och kall som en istapp och det trygga leendet hängde alltid vid hans läppar, liksom hans uniform hängde så godt som utom hans person, ty inte bar han den precis.

Den verkade, skämtsamt taget, som — släpuniform, som det heter.

Ved hög han, så att stickor och strån och hela vedtrafven rök åt Hälsingland, och skulle han bära svinmaten till Kärran, så gjorde han det vanligast så, att hela innehållet flög öfver den delen af kaserngården där köket låg, och man sålunda tydligt fick se, hvad svenska folket, hoc est tillfälliga armén, ratade vid de långa ohyflade borden därinne i exercishuset.

Bäst var han dock då det var s. k. — brödmönstring, då tog han en kuse under armen och skulle marschera iväg.

— Hvad nu? skrek matkorpralen.

— Det är ju »brödmönstring», svarade Masen mycket lugnt och med ett visst egenvärde.

Det är folkmarknad, sade korpralen, du ska' visa dina fina hvita kockkläder och din hållning för generalen.

Jaså.

»Och när generalen säger så här: »Tack karlar, då säger du: gu bevaré general'n'!

Nu bar det sig inte bättre, än att generalen, antagligen föraktande de otympliga kockarne, som efter det öfriga regementet kommo fram som en fårskock och inte tycktes ha reda på hvarken höger eller vänster, istället för att själf visa sig, skickade ut en löjtnant att aftacka kökets män, de s. k. Kastrullkommendanterna.

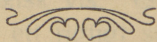
»Tack karlar», sa löjtnanten.

»Gu' bevaré generalen!»! Dunderskrek då Masen, så att hela officerskåren, som var närvarande, höll på att kikna af skratt.

Och när vaktkorpralen kommenderade »helt om», då gjorde Masen ställningssteg och marscherade rätt på löjtnanten, så denne helt ofrivilligt fick draga undan sina

liktorner. Och lägret ljöd af ett olympiskt löje.

Men sådana karlar äro bra i krig, det är säkert. Men som honnörsvakt? Aldrig i lifvet, sa' Geijerstam.

“Stjernan“ i rucklet.

Der nu den ståtliga Birger-Jarlsgatan löper fram och har att uppvisa en af våra vackraste avenyer med Berzelii park och Nybroviken och de denna garnerande platser å ena sidan, och, i en framtid, då gatan blir färdig, Brunnsviken och det herrliga Haga i fonden å den andra, der reste för inte så många år sedan ett fallfärdigt, gulmåladt ruckel i sin anspråkslösa tillvaro.

Huset låg midt i gatan, som nu går fram der, det tillhörde först juvelelaren Hammer, som tyckte om allt antikt, och efter honom egde staden det, som äfven alltid visat sig på det högsta gouteras gamla kåkar.

Här fanns, bland mycket annat i butik-, geschäfts- och förevisningsväg, äfven ett litet krypin några trappsteg under gatan, hvilket tjenstgjorde som bokhandel, antiqvitets-näm-

ligen, således särdeles passande i stycke med allt annat antikt här inne.

Och han, som stod bakom disken der inne, föreföll också ganska antik med sitt pergamentsartade utseende, sina guldbågade glasögon och sitt välvilliga leende, som af en gammal grekisk vis. Och i bokväg var han också vis, ett riktigt sannskyldigt lexikon.

Dessa böcker voro hans klenoder, hans allt i verlden, för dem glömde han allt annat; men såg han så upp för ett ögonblick ur boken och kom till detta närvarande, då glänste blicken till som i solljus, ty då såg han sina två kära, älskade barn, som äfven voro bokmalar de med, och hjälpte honom i affären.

Bägge voro de lillgamla och före sina år, kanske därför att de hade varit utan mor så länge, och fått sköta sig sjelfva, ty hon hvilade sedan länge i grafvens gömma.

Gossen blef dock inte gammal, och snart följde honom äfven fadern i grafven. Då stod den unga flickan ensam i verlden, men hon tappade inte koncepten för det, hon visste att sköta affären så, att hon en vacker dag kunde sälja den med förtjenst. Då

hade hon studerat Shakespeare och de andra dramaturgerna och hade dem alla på sina fem fingrar, och så gick hon en dag in vid teatern och gjorde stormande lycka.

Hon var stor i den tragiska skapelsen, hon var verldsdamen, fin och nobel, hon var blid och vän i qvinnans vekaste känslor, hon var stjernan i rucklet, som gjöt glans både öfver sitt namn och det lilla torftiga, men bildade hem hon kom ifrån. Och hvad var det som gaf henne det? Det var kärleken till konsten, ty kärleken öfvervinner allt.

På gamla krogen Bellman.

Derute piskar regnet på gatans svarta granitväg; solen sänder ingen enda stråle ljus in i Arberareinstitutets nischfönster, halkar icke in i guldstrimmor öfver gräsmattorna och bland kronorna i Klara kyrkogårdslindar, och sticker icke i ögonen på dem, som förstiga sitta på sätena derunder — utan ett öre på fickan.

De äro nästan alla nödens barn, de förölyckade existensernas folk, som sett bättre dagar, stora vyer; der är förfluten tid, kärlek till glaset, slappad energi och krossad dröm. Nu ha de alla endast en dröm: hur få till en liten »nubbe» inne på den närbelägna krogen Bellman? Magen är visserligen tom, men det piggar i alla fall upp att få en sådan der liten »djäfvul», det ger lifs-

kraft i lefnadsstriden. »Aseptingubben» och »Kuvert-Kalle» och »Notis-juden» hade skaffat sig en slant, de, och gingo nyss dit, de voro lyckliga, de!

Så lura hajarne på rof efter förbigående i gångarne; utom de, som mera diplomatiskt slå sina lofvar på upptäcktsfärd kring »Bellman» med dess trefliga teologiska väg i skym undan från gårdssidan. Ingången från gatan leder till »den sämre afdelningen», men så lågt har man ännu inte sjunkit, att man gerna träder in den vägen; någon religion skall man väl ha!

Derinne lyser, till och med på en mulen midsommardag, gasen och kastar sitt genom dörrdraget fladdrande sken öfver de trasiga silhuetterna vid borden i vråarnes skumrask. Kanske äro själarne ännu mera trasiga och sargadt blödande härinne än skenets figurteckning vis à vis stoffhyddorna . . .

Dock, skenet skall hållas uppe, och så försöker man se glad ut — en sorg i rosenrödt — liksom fader Bellman, som säges ligga deruppe på kyrkogården under sin Svenska Akademi-sten, fast han *inte* ligger der, utan midt i trafikbanan, der man trampar på hans minne i mull — midt för vår-

den — och sedan hyllar honom öfver hela världen i studentsång — äfven Scholander — och på Bellmansdagen i hans odödliga dikter och toner.

Inne på krogen finner man en mycket blandad publik. Der hittas vid bäskar, supar, kaffehalfvor, konjaker (svafvelsyre-jakaranda- färgade!), sillsalat och »bitar» notarien från posten med blygsamma inkomster och flyktad glad tid, notisjägaren, agenten, de förfelade existenserna från hôtél Claras vindsrum och vind vid Vestra gatan — »Claragubbarne» kallade, ehuru många af dem äro ganska unga — f. d. konsulatsekreteraren från Brasiliens guldland och länsmannen, f. d., från våra svenska bygder.

Korekturläsarne från en inte långt ifrån liggande tidning blanda här sina korrekta läsarter på matsedeln med en vaktmästares från en annan tidning mindre korrekta och skämtarens, som förr »skref i bladen» och ännu lånar sitt namn åt en och annan osann notis. Så den lättare skall inslinka och betalas med kronan. Artisten, som studerat vagabondlif äfven i Amerika, liksom sjömannen, kallad »Amerikat» — hederlig pojke för resten — förre husegaren, liksom en

flintskallig typ med stort helskäggs och bärande ett smeknamn, som närmar sig påfvens Pionono, sitta här i gemyntlig broderlighet. Den sedvanliga baronen, genom lif och ekonomi sänkande sig till de lägre lagren, saknas här inte heller. En eljes aktningvärd tidning har en mindre aktningvärd polisreferent bland publiken, och ingenjören från de tusens sjöars land sjunger här hemlandstoner vid sin bläcka. Juden, som rest Europa rundt, har slutligen hamnat på »Bellman och visar sin kosmopolitism genom att beställa fläsk och bruna bönor. Brokigt! Bildning och råhet, supning och undanskynd fattigdom, arbetsklass och intelligent folk, lättsinne och förslagen beräkning om hvartannat. Och för alla framstår uppapperskan som en engel i rökmoln från pipor, stoppade med cigarr-affall, cigarrstumpar och Gyllne fågelögön (Golden birds esy). Ty hon lemna kredit ibland, trots det att bolaget förbjuder slik malplacerad välgerning.

Själva bolagsstället har varit på samma plats sedan bolaget började för 22 år sedan, och kunde väggarne tala skulle här mycket af det mänskliga eländets historia kunna berättas.

Man har gått härifrån, när det stängts, till kyrkan i vinterdagens kyla för att hvila sig; man har i sommarhettan gått till sätet på Klara kyrkogård för att sofva och i qvälens stund till hotellen, som ligga strödda härkring — om man haft pengar. Det var rundelen!

Ville gästerna kasta sig, efter råd och lägenhet, öfver smörgåsbordet fingo de beqväma sig att ifrån den s. k. bättre afdelningen gå ut på den sämre och der med gaffeln i hand finna sitt lystmäte.

Härom året slopades lokalen, denna liksom bolagsstället »Klara stjernan» längre ned vid samma gata, såsom icke längre ändamålsenlig. »Stjernan» slocknade på de bränvinstörstiges väg och der blef bierhalle i stället, och »Bellman» gick till det Stockholm som gått och blef, äfven det, bierhalle, och de två krogarne blefvo ett och uppgingo i den med nutidens alla fordringar utrustade krogen vid Bryggaregatan med glastak och guldstjernor i taket.

Ödets skickelse! Två krogar bierhalle och en krog i stället vid — Bryggaregatan. Tiden gör rent hus och arbetarefrågan, uppblandad med medelklass och snedgången

akademism, kräfver en bättre tingens ordning, men Bellmans folklif lefver dock kvar i humor, strid, sorg och rosenrödt under små omständigheter, men inte mera med hans färgspel, yttring och toner, ty dem försöker man bevara och gömma så godt man kan i sitt hjertas innersta gömma; det är inte modernt att vara en skämtande och sjungande Bellmansfigur längre; man måste vara korrekt om man vill ha något anseende i vår reformvänliga tid.

Nu är stället repareradt och fint, har damrum — inte för Ulla Winblad med gelikar — och föreståndarinna. Och hôtel Zion snedt öfver gatan — Bolzii hemvist och blåbandisthem för resande och kristliga ynglingar — ser inte fullt så snedt öfver gatan på sin granne, der förr kung Alkohol höll till med sitt rödnästa garde med utbrända illusioner under Bellmans namn.

Det Stockholm, som gått!

Se hur solen tränger in i guldkimmer genom fina, granna Arbetareinstitutets fönster och hviskar med Goethe: »ljus, mera ljus!»

En framtidsfanfar till en ny tid. Och Bellman ler i sin medaljong i solljuset deruppe på Sancta Clara.

“Turkiska kaféet”.

Ett dödsdömt kvarter.

Det var en stormig bolagsstämma. Häradshöfding Ek, som förut gått igenom ekluten, stod fast som eken och talade, så att det ekade i salen, och till sist ekstravagerade han med: »jag betalar alltihop!» Och därmed punktom. Och kvarteret Uggleborg i Sancta Klara församling var så dödsdömt — och såldt.

(Heliga Göteborg, jag är fortfarande stockholmare!)

Detta kvarter, »det Stockholm som går» på vårsidan, har också sin historia. »Låt om oss — helt nedrigt — kasta en blick i vår väns privatlif», som en gång en utmärkt redaktör uttryckte sig, då det gällde

att ge nådestöten åt en döende aktad kollega:

Därborta vid den smala, mörka Klaragatan, med en liten vikning åt Vattugrändens och Klarabergsgatan, ligger ännu så länge en länga stenkåkar från 20- och 40-talets Stockholm. Där skall nu storstaden med sina pretentioner och modärna byggnadsstilar stryka fram. Åt Vattugrändens vetter det s. k. Nyströmska huset, hvilket i sitt mörknade yttre, sin portal och sina kolonader och sin gamla patriarkaliska gård ovilkorligen påminner om ett gammalt fideikommiss från 16- eller 17-hundratalets Stockholm. Här skall nu bräckjärnet gå fram och ropa på ny tid.

Midt emot f. d. Klara trivialskola, i skuggan af alla dess minnen, vid Klara Östra Kyrkogata, sticker det lilla huset med Eiffel lyktan fram. Det är hôtél, och i allmänhet de olyckligas, urspårades och förfallnas vistelseort med s. k. 50-öres-ställe i vindskuporna tre trappor upp där midt öfver gården. Här har också mycket tjufgods och många misstänkta personer hittats, åtminstone under den tid då stället hette hôtél Klara; därför byttes också nam-

net vid Gustaf Adolfs jubiléet till Hôtel Gustaf Adolf, ehuru inte precis mycket smickrande för den store Wasakungen.

När den byggnaden rifves, rifs många gamla synder och eländets minnen från Stockholms skuggsidor, episoder, som kanske inte mången vet om.

Vägg i vägg ligger Centralhôtelet — hvilket klingande namn på en sprucken stenkista i byggnadsform och på vittrade trappor inom fallfärdiga murar!

Här bodde en gång en ganska känd och lofvande skald — pristagare i Svenska Akademien, författare till ett berömdt arbete — här bodde han tillsammans med en ung teolog, med hvilken han dunkade kort om kvällarne och söp cognac och diskuterade religion, så mycket det blef. Här väckte han sina grannar om morgnarna medelst stöflarnes kastande i väggarne, och här drog han slutligen sin sista suck, en sällsynt kvarlefva, både vis à vis hufvudet och talangen och den yttre habiten, från den gamla goda skaldetiden.

Och om hörnet, åt Klarabergsgatan, där nu magasin, rakstuga och blomsterhandel uppenbara sig, där låg för ett fem-

tontal är tillbaka ett litet kafé en trappa ned under jorden. Här fanns turkiska mattor på golvet, turkiska gardiner, och öfverallt hade dekorerat med halfmånar och månskäror i guld och silfver. Det enda som bröt den turkiska illusionen i detta månlandskap var fullmånen, som lyste midt uppe i värdens rödulliga peruk. Men flickorna, som serverade här nere i skymningen, sågo däremot ut som de allra små näpnaste odalisker, och frekvensen var därför också ganska stor. Ölet rann i strömmar, portern bornerade som den värsta landtjunkare, och biffarne talade sitt blodiga språk om old England, medan löken doftade Portugal, och vinet glödde som rubin i glasen, där man kunde bestå sig denna exotiska lyx i det österländska motivet. En mörkögd flicka exekverade sånger till en föga stämd mandolin, och en del gäster stämde in i refrängen med den mest ogenerade bas eller med toner af de mest olikartade slag.

Det var fröjd i hjärtan och pokaler, och »Till Österland vill jag fara», var ingen ovanlig folksång här nere. Här höll äfven herr Magnus, som han

här kallades, till. Det var skalden från Centralhôtelet, som ibland tog sig en liten Romresa hit och som här öfvade sig i aritmetik framför ett batteri buteljer och ölhalfvornas mångfald.

Där nere skymtade äfven många andra af Stockholms unga artist- och literatör-typer fram. John Tbg i Söndags Nisse sjöng sina visor, Pelle H., lille masen med palettansiktet, ritade gubbar i långa banor, och den svarte xylografen figurerade och tjusade till flickorna allt hvad han förmådde. Till och med en sedermera äfven i brottmålsväg högst olycklig bekant boktryckare, som då utgaf en temligen enkel och oskyldig skämttidning, bevärdigade stället med täta besök, förande sin pondus esomoftast på kreditens falska våg. Litet hvar följde äfven ogeneradt detta exempel, och så blef Turkiska kaféet äfven i det fallet turkisk — den sjuke mannen — och en dag stängdes det för att sedan endast tillhöra minnets värld.

Turkiska musiken därnere hade förklingat, allt gick åt skogen, och för flyktade gäster — står blott »skogens genljud ännu kvar».

Nu sjunger hackan och spettet snart
sin dödssång där, och förintelsen triumferar
öfver det Stockholm som går, öfver den
minnesrika grunden till spekulationernas
kommande palats.

En fattigjordfästning.

Fattigt folk får ofta begravas i mörkret, då de rika få kandelabrar och ljus. Fattigt folk stoppas ned i tysthet med en lingskrans, som den enda saknadens gård från lifvet, dinglande på kistan, då de rika få palmer, rosor, orgeltoner och sång. Fattigt folk får den sämste, snörflände prästen i församlingen, den där, som står och pratar några kalla ord om, »att det nog blir bättre nu», och sedan har så fasligt brådt om hem. Det dör ju så många fattiga att jordfästa. Det är deras jordfästning i skymundan; då den rike, på parad, inför en gapande menighet och en sörjande släkt, får en hel skörd af oratoriska blommor och klingande eftermälen — hur usel än han kan ha varit — af församlingens dyraste herde och likberömmare.

Så går det merendels till här i världen på klass-skilnadens skala människor emellan.

Men jag har dock sett annorlunda en gång, och det glömmer jag inte; det är den lilla episoden i all dess enkelhet jag nu går att förtälja:

* *

Det var en kulen höstkväll, mörkret svepte sin svarta vinge kring stad och land, och det gamla kyrktornets kontur däruppe i Maria låg som en utdragen kikare i duskvädret. Regnet föll sakta och fint, och de gula bladen i lindarnes kronor lämnade trötta sitt sommarfäste och signade melankoliskt ned bland grafvar och kors och på de ödsliga gångarnes sand. Endast en och annan enslig vandrare syntes skynda fram därinne på kyrkogården; annars var allt öde och tomt.

Nu skred där några böjda skuggor och en kista skymtade mellan leden. Det var ett fattigmans lik, som skulle stoppas ned, men först få några kristliga ord vid affärden därinne i det lilla grafkoret, med den nätta 1700-tals siffran i sandstenen öfver järndörren. Två dystra gaslågor brunno

därinne och kastade trasiga skuggor af höga hattar och illa skurna kläder mot väggarnes kalla, hvita limfärg och golfvets fuktiga asfalt. Begravningsgästerna sågo bortkomna och trofasta ut, och enkan i sina svarta paltor grät och snyftade, så att hela kroppen skakade konvulsiviskt. Den lilla puckelryggiga gossen därborta i vrån, med sitt lillgamla ansigte, han som skymtar fram bredvid moderns kjol, han har mest med bleckplåten att göra, som skimrar som silfver på kistan. Den, som har en sådan, den har det inte dumt, menar han i sitt stilla sinne, och så ser han så förunderligt förständig ut.

Nu kommer presten. Enkan »stöper ljus», pojken försöker göra en bock och gubbarne knycka på hufvudet och nypa i hattbrätterna, under det att kvinnorna endast på sedvanligt vis, inom deras lager, göra en familjär nick med hufvudet. Presten är ung, det är den nya komministern, han träder in med glöd i blicken och därigenom öfver den breda pannan, och han hälsar vänligt och deltagande på dem alla. Utan ceremonier och harklingar slår han så upp handboken och framsäger med kraftig

stämman den vanliga ritualen, men sedan *talat* han, talar om lif och död, om förgängelse och ljus, talar med varm malmstämman, så att hustrun blir lugn, och pucckelryggen helt och hållet glömmet plåten på kistan, och i stället bara stirrar på »farbror» i prestkragen och tycker, att han är mycket vackrare. Gubbarne räta på känna sig inte bortkomna längre, utan tycka sig, som riktigt annat begrafningsfolk, dem man bryr sig om och tröstar en smula, äfven fast man äro fattiga, och kvinnorna snyta sig och torka sig i ögonen: »det här var någonting, som gick till hjärtat, det!» Ack, hvad det lilla grafkoret i en hast blef ljust! Den unge komministern talar länge och väl. Och vandrarne därute på kyrkogården, dit stämman når, stanna och lyssna och närma sig slutligen det lilla koret och blifva andäktiga åhörare, äfven de. Det var inte någon vanlig fattigjordefästning, det här, det märkte nog samt en och hvar.

Slutligen är akten ändad, och den döde vigd åt jorden; då går den unge presten fram och talar vid enkan, han tyckes begära upplysningar af henne, och hennes ögon lysa därvid af tårad fröjd. Han trycker

hennes hand hjärtligt och lofvar att komma hem till henne, och i den lille puckelryggens hand sticker han en blank riksdaler. Så skingras åhörarne och gästerna från denna märkliga fattigjordsfästning åt skilda håll, bärande ett vackert begravningsminne för lifvet med sig, och den unge prestmannen försvinner, vacker, elegant, poetisk, flärdlös som han kom, i en af de mörka gångarna åt komminister-huset till. — Men en tid efter var det han, som genom sitt ingripande satte enkans sköflade hem på fötter igen, det var den lön, han tog för sitt besvär, och sedan tog han äfven hand om den lille puckelryggens uppfostran, och hade en dag den glädjen, att se honom som en god medborgare i samhället.

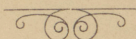
Sedan såg jag inte den unge prelaten, förr än han i Maria kyrkas upplysta, palm-sirade kor jordfäste sin far, det gamla kammarrådet. Då var det märkliga, att kyrkan mest var fylld af fattiga, men det var med honom som med sonen, de fattige och små i samhället lågo dem mest

om hjärtat, och därför sörjdes de och älskades mest af dessa.

Talande med en stämman, som hördes öfver hela nejden med en malmklockas klang, hörde, såg jag honom sedan i spetsen för hufvudstadens grånade präster inviga Nya kyrkogårdens nyaste kvarter. Samma glöd i blicken, samma lejonman, när han i sommardagens solljus signade dödens åkerfält för oss alla, hög, som låg — samma väldiga själasörjare, som på fattigjordfästningen i mörkret däruppe i Sancta Maria, fast han nu hade gått fram till prästerlig värdighet, till biskops like.

En dag, året efter, var hela Stockholm samladt till begrafning, alla sörjde sin kyrkas bäste son. — Ehuru from kunglighet samtidigt fann för godt att demonstrera i en grann kortège, som dock blef misslyckad, ty den väckte ovilja. Och man teg; man såg inte annat än minnet af sin store bortgångne, prästerlige vän, allt annat var bosch!

Det var den ringe komministern från Maria, från fattigjordfästningen, som nu fördes så hyllad — i dubbelt hänseende hyllad, just genom kvinnohofvets nonchalans — till sitt sista hvilorum under de innerligaste och mest varma sorgebetygelser. Och när i oktoberdagen, den 31, 1897 — samma dag som Luther 1517 spikade upp sina 95 theser å slottsporten i Wittenberg — hans präktiga bautasten aftäcktes, då läste man med blottadt hufvud och tårar i ögonen i guldskrift hans namn, där stod: *Fredrik Fehr*, pastor primarius.

Det var den näge komministern från
 Maria från fattigordningen som nu
 fördes så tyllad i dubbel hänsende
 tyllad, just genom kvinnohovets rön-
 lars till sista tyllningen under de
 tjuuhuset och mest varms sönderdelat
 ser. Och när i oktober den 11. 1807
 så samna dag som fuller 1817 skickade
 upp sina 95 häsar i stollboden i Wilton
 där hans praktiska hästar var släp-
 de till och med blottat i tyllad och
 lara i ögonen i ridskutan från namn
 till. (Vad är det pastor prövar?)

Det var den näge komministern från
 Maria från fattigordningen som nu
 fördes så tyllad i dubbel hänsende

Det var den näge komministern från
 Maria från fattigordningen som nu
 fördes så tyllad i dubbel hänsende
 tyllad, just genom kvinnohovets rön-
 lars till sista tyllningen under de
 tjuuhuset och mest varms sönderdelat
 ser. Och när i oktober den 11. 1807
 så samna dag som fuller 1817 skickade
 upp sina 95 häsar i stollboden i Wilton
 där hans praktiska hästar var släp-
 de till och med blottat i tyllad och
 lara i ögonen i ridskutan från namn
 till. (Vad är det pastor prövar?)

Innehåll:

	Sid.
»Masen»	3
»Stjernan» i rucklet	8
På gamla krogen Bellman	11
»Turkiska kaféet»	17
En fattigjordfästning	23

Innehåll:

1	Öfversigt
2	Spannans i riket
11	En gammal krogen i Bellman
17	Turkiska kåserier
23	En färdigtänstning

